

אורות השבעה

**בטאון הרבבות והמושלחה הדתית בא-ר-שְׁבָע
וממלכת התורה בעיר האבות עליי רשות מוסדות "קול יהודה"**

גליון מס' 721

פִּינְחָס פְּרָשָׁת הַשְׁבּוּעַ

עורך: הרב עוזיאל אדרי

ՁԵՐ ԲՆ ՀԱՅԻ ՇԼԻՄԱ

איש עלי הגדה

ויבדבר משה אל ה' לאמר יפקד יהוה אלהי הרוחות לכלبشر איש על העדה אשר יצא לפניהם ואשר בא לפניהם... ולא תהיה עדת יהוה עצמאו אשר אין להם רעה (במדבר כז, ט-ז)
ויבדבר משה אל ה': להודיע שבחן של צדיקים שכונפטרין מן העולם מיהינמי ארנו ונוקבוי בראייר (רבי)

אכן לפניו דוגמא מלאפת של מנהיג אשר טובת היציר עמדה תמיד לנגד עיניו, ומתרח דאגה שהוא שמא חלילה אחר פטירתו ישארו כצאן אשר אין להם רועה, הניה את צרכיו ובקיש מהקב"ה למנות מיד עם בחיו איש על העדה. ולא נחה דעתו עד שביקש מהקב"ה תשובה מידית לבקשתו, מבואר ברש"י (שם ד"ה לאמר): 'אמר לו השבini אם אתה ממנה להם פרנס אם לאו'. אלא שלא כלאורה דברי רשי' בסמוך, נראים כתורותם. שכן פתח בשבחו של משה אשר הניח צרכי ועסק בצריכי ציבור, אך בחדא מחתא כתב שם ד"ה יפקוד ה': 'כין ששמע משה שאמר לו המקומן תן נחלת צלפחד לבנותוי, אמר הגעה שעה שאתבע צרכי שירשו בני גודלו'. ואמנם ייעוין בשפטינו חכמים (שם א�ות צ) אשר לפיו הנראה הרגיש בהזה, ופירש' שלא התפלל על עצמו שייכנס לארץ ישראל', עי'ש. מכל מקום הסתירה לאכורה בעינה עומדת, שהרי ביקש למנות את בנוי. ובלאו היכן יש לתמהה, היאר ביקש משה להוריש גודלה לבני, אחר שכבר דחזה הקב"ה בקשתוizo, כמובואר בגמ' (זחים קב, א), שביקש משה מלכות לו ולזרעו, והшибו הקב"ה 'אל תתקבר הלום', עי'ש. ובויתר יפלא, ממשה ידע שבנוי לא עסוק בתורה, מבואר באבות דרבנן ונתן (פרק י). ומטעם זה נדחתה בקשתו עי' הקב"ה, כמובואר במדרש רביה (מדרש פרק כא): 'אמר לו הקב"ה בנך ישבו ולא עסקו בתורה, וא' כייאך עלה בדעתו לבקש להמליך את בניו על דורךעה אשר בודאי הוי בתוכם גוזלים וחכמים ממה'.

ברם לכשנתבון נראה, שלא ביקש כאן משה למןות 'מלך' או נושא על ישראל ביקש להעמיד להם איש על העדה', דהיינו 'פָרְנוֹס' (לשון רשי') (שם). תדע שgam התוכנות והעדים אשר הציב משה בפני אוטו 'פָרְנוֹס', אין בהם כלום מן השורה, אלא רק עסקנות 'בָּצָרְכִי צִיבּוּר' (לשון רשי'). וכן משה אשר הוכיח שיש בלביו מכל התוכנות הללו, ביקש למונחות לא בשבייל טובותם או טובות עצמו, אלא טובות הցיר בלבד עדמה לנגד עיניו. וגדולה הייתה התהה בעיניו זכות זו, עד שתלה בה את עיקר גדלותו. וזאת 'הגדולה' האמוריה בדברי רשי'', אשר ביקש ממשה להוריש לבניו. וזה מוכח גם מעתן הדברים אשר בהם ביקש משה לחזק את יהושע לאחר שנטמנה, כמבעור להלן ברש''ועה פ' ויקח את יהושע (כ, כב): 'לקחו בדברים והודיעו מתן שכר פרנס' ישראל לעולם הבא'. ומעתה אין焉 מכאן סתריה כלל למה שפתח רשי' להודיע שבחן של צדיקים שכשנפטרין מן העולם מניחין צרך וועסוקים בצריכי ציבור. וכך כן אין בקשה זו סורתת לדברי הגם' (שם), שכן לא בבקשת 'המלכות' עסק משה לפני פטירתו, אלא בצריכי ציבור. וגם סרה תלתונית, היאר ביקש משה למןות את בניו על פניו גדולים מהם בתורה. מפני שסביר שאיו בהכרח שהיה פרנס הցיר גדול בתורה. והבן.

ואמנם הקב"ה קיבל את עיקר בקשתו של משה להעמיד איש על העדה, וגם הסכימים עמו שפרנס העוסק בצריכי יבורי אינו צריך להיות הגadol שבכלם בתורה, ודין שהוא איש אשר רוח בו, ופירש ר' ש"י: "כאשר שאלת שוייל להלוך נגיד רוחו של כל אחד ואחד". אך בדבר אחד לא הסכימים עמו, והוא שעל כל פנים צריך שיהיה איש הפנס מושחתת על יסודות של לימוד תורה, ולכן דחה את מינוי בניו מפני 'שלא ישבו ועסקו בתהובה', ובחר ביהושע 'שלא מש מותר האוכל'!

ובואמת הרואה יראה, שיחוש לא היה גדול הדור בתורה. דינה עה"פ (במדבר יג, ג)

22 רשות

איש על העדה

כאשר הכתיר הגה"ק רבינו שלמה - אל-פָנִידְרִי יוּעַן, את תלמידו ובי' ח' אקריש' ציל' לרבה הראשי של טורקה, עמד ודרש בשבת הראונה להכתרתו בשבחו של הרוב החדש, וכן אמר: כאשר ביקש משה רבנו מהקב"ה שינה לו ממלא- مكان, בקש שייהיו לו שלוש תכונות: א) שייהיה "איש על העדה" - מהנייג שעומד מעל עדות ולא מונח על- ידה. ב) שייצא ויבוא "לפניהם", ולא יגורר אחראיהם, אלא הוא יוביל את העדה אחראי. ג) שתהיה התנהוגותו גוליה לעוני כל, ולא תהיה עדות ה' 'בצאן אשר אין להם רועה' - שאף-על- פ- שיש להם רועה, אבל לפעמים נוצר מכב של אוזלת יד מצד הרוב עד שהאנשים אינם יודעים ברור מיהו הרועה, הרוב או תקפני הקלה...
זהה מה שנאמר בפרשטיינו שמנהי-ישראל אמיתי, עליו נאמר: אשר יוציאים ואשר יבאים - הוא המוביל את העם, ולא העם אותו.

רב שׁוֹזְיאָל אַדְרִי
רב קהילת קודש' שבטי ישראל שכונה יא' באර שבע
בָּבֶן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְבָבֶן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל

זמן הדלקת הנרות

הוּא יְמִינָת

הפטמההן דרוי ירמיהו

הנְּפָלוּ אֶת־עַמּוֹת

19:24 בְּנֵי־עַמּוֹד אֲשֶׁר־
20:22 יָצַא־הַשְׁבָּתָן

רביינו זצ"ה

אורות הקשרות

'כולם אנשים ראשי בני ישראל המה', מבואר בבעל הטורים (שם) שתיבת 'המה' עליה כמספר חמישים, למדך שהמרגלים היו שרי חמישים. וברמברן (שם) כתוב, שמנואן הכתוב לפי סדר גדולותם, עי"ש. וכךון שהכתוב מנה את יהושע במקום השישי בסדר המרגלים, נמצא שהוא מעלי' ששת אלף שרי מאות ועוד שיש מאות שרי אלףים, הרי לפניו ששת אלףים ושש מאות וחמש מאותים שהיו גדולים בתורה יותר מיהושע בן נון! עם כל זה בחר בו הקב"ה על פניו כולם, משומם שנמצאו בו שתי התוכנות הדורשיות לפרנס הציבו: איש אשר רוח בו, ולא מש מtower האוהל, והינו שתוכנות העסקנות שבו - מיסודה מתוך אולה של תורה, והבן.

הגאון רבי יהודה חי אלקלאי צ"ל (בספרו 'מנחת יהודה'), מביא מעשה אוזות מסירות נפשו של רבו הגאון החסיד רבי אליעזר פאפו צ"ע"א (בעל הפליא יועץ) עברו הצלת נפש מישראל, וזה לשונו: 'ושמעתי מפה קדוש עטרת רاشי מ"ר כה"ר אליעזר פאפו צזוק' ל'כ"מ, שבחיותו מורה צדק בעיר סיליסטרה י"א נתפס ישראלי אחד למינונות, ורצו לתולות אותו על עצו או שיתנו פדיון נפשו אשר יושת עלי. ולא רצוי כי הקהלה תلتת הסך העצום ההוא, ומורי צ"ל אסף את כל הקהלה לבית הכנסת ואמר להם: אמת שאין בידי עת להכריח אתכם שתבואו אליו את גזמי הזהב אשר באזני נשיםכם ובנותיכם, אבל אני מכיר אתכם שתתמכרו את כל ספרי התורה ואת כל הקודש ותתנו לי את הכסף הנמצא בית ה', כי התורה לא נתנה אלא לישראל, ואם אין ישראל אין תורה! וכן אין דבר העומד בפני פיקוח נפש. עד שברוב דבריו הקדושים ומיליצתו הטהורות, משך את לב העם ונתרצו לתת כופר נפש אחיהם, עכ"ל. אכן זה דמות איש אשר על העדה אשר יצא לפניהם ואשר יבוא לפניהם... איש אשר רוח בו!

22/12/2018 עמוד 22/12/2018

הרב י'ז'ודח דרשי
הרב הראשי וראב"ד באר-שבע

הרבותות והמוסדות הדתיות
מחכמת המקוואות

בשרה טובה ושמחה לנשות
שכונת נווה נוי והסביבה
הריני להודיע
שהמקווה לנשים
ברוח יסמין 7 נווה נוי

פתוח בערבי שבתות בלבד

זמן הדלקת הנרות באותו שבוע ולמשך שעה

ככלGAN הילאה
י"ח/פ"ט צ"אי
א"ז/ע' פ"ט/ט' פ"ט/ט'

אורות הפרשנה

ההג' הגודול ביתר
פרשנה זו, שבה מזכירים כל מועד השנה, חלה על-פי-רוב ביום' בין המקרים. שכן כאשר תבאו האולה השלמה, היה שבעה שער בתומו וראשון של גול ותשעה בגוף המקרים. וכי שנאמר (ירמיהו לא, יג) '(בָּבִי יִשְׂרָאֵל מוֹזִיאֵי)' לשונו. אך אף בקורתת התורה קוראים על החינוך. (רב' י'שְׁרָאֵל מוֹזִיאֵי)
בפרשנת פינחס קוראים על פרישות הקורבנות, תtimidim והמוספים, מושום שפרשה זו נקראת על-פי-רוב ביום' בין המקרים', ואו יש לעורר את לבבותו של רישאל שיטווקן לבניין בית המקדש, וכן הקရיה בתורה בשבת בפרשת הקורבנות חשובה לפני ה' כайл' הקרבו (שפת אמרת) אולם.

בקנאות את קנאתי (כח, יא)
קנאותו של פינחס היה היה שלם בשם בלבד, ללא שום תערובת של נקמה אישית. כמו נקנתמו של הקב"ה, שרכמי על כל מעשיו ואת אשר יאהב ה' כי. זה שאמור הכתוב 'בקנאות את קנאתי' - קנאת פינחס הייתה לדומה לקנאת ה'. (רב' יהושע מקוטנא)

תחות אשר קינא לאלאקי ויכפר על כל ב'י-ישראל (כח, יג)
למשה היה שפינחס עשה את מעשו מחתמת שכינה לאלאקי, אבל באמת כוונתו היה היה 'לכפר על בני-ישראל' - פינחס מסר נפשו למען אהבת-ישראל. (רב' י'שְׁרָאֵל מוֹזִיאֵי)

יפקוד ה' אלקי הרוחות לכל בני בשור איש על העדה (כו, ט)
משה חשב שפינחס היה מלא מקומו. אך שראה את קנאתו של פינחס, ידע שהוא לא יוכל להיות מונחים של ישראל, כי מהו י'שְׁרָאֵל צרך שוויה סבלן. על כן בקש שפנקד האיש על העדה. שהיה איש בין הגאנשים: איש ולא מלך, איש ולא שרף, איש ולא קני בעור כפינחס...

אשר יצא לפניותם (כו, יז)
מן היגי' ישראל צרך להיות כזה שהיא מוקן נשותו בשבייל עם-ישראל. זו כוונת הכתוב, שהמניג צרך להיות כזה שהיא מוקן נשותו של עם-ישראל. (רב' י'שְׁרָאֵל מוֹזִיאֵי)

יפקוד ה' אלקי הרוחות לכל בני בשור וכו' (כו, ט)
משה ובינו בקש מהקב"ה, שכש שהוא 'אלקי הרוחות לכל בשור', בין לצדיקים בין לרשעים, כך ייתן לישראל מונחים, לכל בשור' - שיאב את כל ישראל בשורה. (רב' לוי- יצחק מנדריז'וב)

ליצר משפטה היצרי לשילם משפטה השילמי (כו, ט)
רמז מה שאמור חיל': 'בדרכו אדם ורזה לילך במויליכם איזו', וזה 'ליצר' - אם אדם בא להיטמא, הרי אז 'משפטה היצרי' - אין מונעים זאת ממנו. אבל אם הוא בא 'לשילם', שאנו לשלמות ובא להיטהר, כי אז 'משפטה השילמי' - מסייעין לו. (רב' יחיאל- מיכל מזלוטשוב)

לרב תרבה נחלתו ולמעיט תמעיט נחלתו (כו, נד)
'לרב' - למי שעשה הרבה בעולם הזה - 'תרבה נחלתו' - לעלום הבא, 'וילמעיט' - מי שעשה מעט טובים בעולם הזה - 'תמעיט נחלתו' - לעלום. (הש"ז)

הנני נזון לו את בריתך שלום (כח, יב)
פינחס סיקן את חייו בנסיבות, שכן דמו הותר בשעה שיצא להראות את זמרי והמדינת, שהוא בא להריך חכם להרונו, ולו הוג נMRI את פינחס, הייתה זו פעולה של הגנה עצמאית. (עקי' ז'ת יצחק)

ואם אין לו אחים ונתתם את נחלתו לאחיך אבוי (כח, יז)
מדוע לא נאמר, לאבוי', הרי אבוי קודם לאחיו ולאחיך אבוי! אלא רשא רצתה להזכיר עניין של קללה, שימתו והבניהם בחווי אביהם. (מאירת עיניים)

את קרבני לחמי (כח, ג)
מדוע נשלו הקרבנות ללחם? כשם שהחלים ממשך ומוריד את חייו הנפש אל הגוף, כך הקרבנות מביאים שפע וחיות אלקיים לתוכן העולמות. (ליקוטי התורה)

עלכה תמיד (כח, ג)
קרבן התמיד, המשמל את כל הקרבנות, היה עולה, 'כליל לה', מבל' שלבעליים ואף לא לומרהים תהיה האהה מבשרו. למלון, שם ורזה האהן לגעיג' לקירוב אמייה לה', עלי' לעבד את עבדותו של-על-מנת לקבל פרס אלא 'כליל לה'.

לימין משפטה היומיי ליכין משפטה היכני (כו, יב)
כדי שאדם יליך בימי', העצה היא בחינת 'היכני', שיכין את עצמו להתגבר על יצורו. (חץ לאברהם)

אורות ההלכה

תשובה הלכתית משולחו של מוריו המרא דאתרא הרה"ג יהודה זרעים שligt"א

הקלכות ימי בין המtarים

ש - מי שלא יכול לקיים את הבר מצוה בזמןנו, האם יש פתרון להקל עיריכת שעודה בלויין כל' זמור?

ג – כאמור בר מוצה שלא בזמנה, אינה נחשבת לסייעת מצוה, ועל כן אסור לקיימה בלבד זום. ברם לפי הגראה, יש מקום להקל בזה, אם חתן הבן יוציאו אחד מהמוסרים יסויים באוטו מעמד מסכת שלימה מן התלמידו. וכןgraeraה ראה לנו שאם סעודות רשות, כגון חנוכת הבית, זבד הבת, או מסיבת שידוכים ארוסין).

ש - האם אבי הבן יכול לברך שהחיהינו ביוםיהם אלו על המילה או פדיון הבן?
ט - גם בזה לא נהנו להחמיר, כדי שלא יפסיד את הברכה. ועל כן מותר לאבי הבן לברך שהחיהינו בשעת המילה או פדיון הבן. ולפי הנראה גם רושאי הוא להניח פגנוו בשעת הברכה בגדי או פרוי חדש ויכוון לפוטרו, ואחר כך יוכל ללכוש הבדג או לאכול מן הפרי.

ש - האם מותר לברך שחחינו בשבת אשר בימי בין המצרים?

ג - אמן על פי הסוד אין לברך שחחינו בכל ימי בין המצרים אפיו בשבת, מכל מקום ובמסגרת מופסקים כתבו לברך שחחינו בשבת. יש מה ששתירנו אפיקו ר' אמר, ויש מה ששתירנו אפיקו אחר ר' ר' אמר. ומונחים אחויו האשכנזים קכך ר' אמר, והרב הקהל בזה גם אחר ר' אמר - הן לגבי פרי חדש והן לבני בגד חדש. אך מנהג אשכנזים אפיקו בשבת.

ש - האם מותר לרכוש או ללבוש בגדי חדש בימי בין המערבים?

ג - הויאל וכamaro אין מרכיבים שהחיהינו ביוםיהם אלו, אם כן מימי לאין לבוש בגדי חדש אשר בדרך כלל מרכיבים עליהם שחהילינו. ועל כל פנים מותר לרכוש בגדים מודרניים משבחו עדר ר'ח' אב, ובכלל שלא ילשוש אלא לאחר תעשה ראוותנו ואב זעיר. ואם אין לו בגד אחר, יכול ללבושו בשבת ברברת שהחיהינו ואב זעיר לאין לבושו בלבד.

כ - ילבשו בימי החול, אך כאמור אין להתרה בזה לספרדים, אלא בשבת שעוד ר'ח' אב בלבד.

ב - אשה מעוברת המתואמת לפני חדש, או חולאה אשר יכול להתחזק באכילת אוטו הפני, האם ושאים הם לאוכלו ביום בין המערבים ולבדך עליו שהחיהינו?

ג - מותר להם לאוכלו ביום בין המערבים אף ביום החול ואינם צריכים להמתין עד השבת. וכן שאים הם לברך עליו שהחיהינו בשעת אכילהו.

ש - מה הם ימי בין המצריים?

ת - ימים שבין שבעה עשר בתמוז - לתשעה באב נקראים ימי בין המצריים, על פי דברי הכתוב (ירמיה א, ג): "כל רודפי השיגוה בין המצריים". והוא ופירושו חורבן בית המקדש וראשיתה בי"ז בתמוז וסופה בתשעה באב בו נחרב הבית, ונוהגים בכל תופעות ישראל הלכות ומנהגים של צער ואibilות, ומחולקים המה לשלוש דורות של חומרא: ימים שבין י"ז בתמוז עד ר'ח' אב, ימים שבין ר'ח' אב עד שביע שחל בו תשעה באב, וימי השבעה שחל בתשעה באב.

ש - אלו דברים נאשנו משבעה עשר בתמזה:

ת - משבעה עשר בתמזה עד ל' ר' אמר, הנהו להחמיר בשני דברים בלבד: א' יסור שלימות כל זמור ובעל ריקודים ומוחלות אפיקו בלא כל זמור, לפי שבימים שבת מושך לבינו והונח לאבל מהולו. וכן הנהו שלא לברך ברכת שהחינו על בד או פרי חדש, מפני שאין ראוי להר על מים קשים אלו "שהחינו והונחו הוה". אלום שאור דברים כגון נישואין, אכילתבשר ושתייתין וכו', לא נאשנו אלא מר' ח' אב ואילך (כפי שיבור בא במנוע). כן הוא מנהג בני עדות ספרדים, אך מנהג בני אשכנז לאסור ביוםיהם אלו גם נישואין, ומקצתם הוסיפו להחמיר גם באכילתבשר ושתייתין וכן תספורת וגילוח.

ש - האם מותר ביוםים אלו לעזרך סעודת מצוה בלילה זמר?

ת - לא אסרו ביוםים אלו שמיית כל זמר אלא בסעודות של רשות, כגון ברית ייצחק או חנוכת הבית, או זבד הבת, או מסיבת שידוכין (איירוסין בלשון זמננו) וככל שכן ערבי שירה שאין בהם סעודה כלל. אבל בסעודת מצוה לא זרו, לפיכך מותר לעזרך סעודת נישואין או שבע ברכות ברובם אם אפילו בלילה כל זמר כולל ריקודים ומוחלות (במשמעות גדרי העניות). וכן הוא הדין לגבי ברית מילה, או פדיון הנם, או בר מצווה המתתקיימת במועודה דהינו כשהשגע חתון הבר מצה לגל שלוש עשרה שנה, או סיום מסכת, או הכנסת ספר תורה. ולפי הנראה, יש מקום להקל בזיה אפילו בסעודת מלכה במווצאי שבת. בן הוא מנהג עדות ספר, אך לפי מנהג בני אשכנז אין להתרי שמיית כל זמר אפילו סעודת מצוה.

דבר רבני הקהילות

הורה"ג י'זודה צומשי שליט"א

רב ק"ק "קול רינה וישועה" בשכונת רמות

הנורא מרבה שלום

בלשון רביהם) **ויש להבין** כיצד ורקש מתוגרים בשכונות, האחד מן השנויות או שטוב לצדיק וטוב לשכונן או שאלי לרשות ואוי לשכונן? אך אפשר לאחד את החבל משני הצדדים? **וחותשobe לך:** שבאמת אין לנו אוחחים את החבל משני הצדדים. השאלה היא אחת מי הדיר וממי השכנים? מי העקר ומה הטפל? אם הצדיק עיקר אז טוב לצדיק וטוב לשכונן, ואם הרשות עיקר אז אויל לרשות ואוי לשכונן. **ועכשיו מובן הכל.** בכל ימות השנה, אנו צריכים לחושש מההקרבה לשולם אומות העולם. ואם נחשוב עליהם ונעריך אותם נגרון להם על תרומותם למדעת, לתורבות, לאומנות אד סכתת ההקרבה היא קדרכם מאידך ולכך עדיף שלא יהיה לנו עסק עמהם, אנו בשלוננו והם בשליהם, אבל אחריו שעבר علينا חדש הרחמים והסליחות, ואחריו שעברו לנו ימי הדין והגע זמן שמחנתון, ושמהים אנו לפניו ה' אלוקינו יודעים **אנחנו** **העיביך** ושרביטו של מלך בידינו ומטופפים בצל האמונה בה"ס"וכה" ואיך מושרשת בין ההכרה שאנחנו העיקר והם שכנים בלבד, ואיך "טוב לצדיק טוב לשכונן", ולכן יש צורך להסביר את חג שמיני עצרת להימי חג הסוכות שחג שמיני עצרת מראה לנו שעיקר החיים הם ח"י תורה ומצוות. וריצה התקב"ה לזכותנו ולכן צווה אותנו שמיד אחרי שנתפלל בחג הסוכות על שלום העולם, נזכיר לעצמנו שעיקר השלום נעשה רק בכדי שיוכלו הבריות לעבוד את הש"ת. והוא הדין בחנוכה, שיצאנו במסירות נפש נגד מתకפת היהודים שרצו להשיכחנו מטורנהן, ואנו יודעים כי ה"חושר" זה מלכות יון אמר מדליקים את האור שמנזרש את החושר. וזה בדיק דוגמת פרי החג המתמעטים והולמים, ועוד ליום השmini יום שבו אנו מסבים אנו והקב"ה בשימותת התרבות. **קדושא בריך הוא וישראל חד**" ובשםתו לא יתערב רורי והרץ שמכה הבני מזור האבה ושםתו את חייהם שזה

בפרשנה הזוכרו ענבי הקורבנות "בראש חדש" ו"בלשות הרוגלים". הגם במאס' סוכה (נ"ה, ע"ב): בחג הסוכות מקריבים שביעים פרים לשлом אומות העולם. וע"ז נאמר **ירושלמי (שביעית טופ"ה) על הפטוקום בתהילים (קכ"ט, ח'): "ולא אמרו העוברים" ברכת ה' אליכם ברכנו אתכם בשם "וְאַמְرֵוּ עֲוֹבָרִים" אלו אומות העולם שעוברים מן העולם והם לא אמרו לעם ישראל "ברכת ה' עליכם", ומה ישראל אומרים להם? "ברכנו אתכם בשם השם" דהיינו שלא מספיק שאתם מקבלים בזכותינו ברכות אמתות והנאות וכל הטובה והברכה שיש לכם זה בזכותנו, אלא שאתם עוד גובים מאיינו מיסים וארכנות. ועוד שאנו תמהים על כפיות הטובה של אומות העולם כלפנינו!!! אילו היינו יודעים כמה טובה וברכה מתרבבים בעולם על ידי **למדוד התורה** היינו מרעפים רוב טובה על לומדי התורה. והנה לא רק שאמנו לא אומרים להם בואו ותקחו מהברכות ומஹבות שהתרבו לנו בחוכמותם, אנתנו עוד מבוטים בהםם בעין רעה כאשר אוכל לחסן חד צבאי (ח"ז) ואנו שוכחים לכל העולם ייזון בשビルם ובזכותם. **השאללה נשאלת** מה ראה הקב"ה לקבע שדוקא בסוכות? יקריבו לשולם האומות? **נקדים** את דברי הגם, במאס' שבת (כ"א, ע"ב): בית שמאי אומרים שההמזרין מן המזרין בחונכה פוחתין והולכים משומנה נרות בלילה ממשוסיף והול. משוער אחד בלילה המשmini. [זהה להלכה כմובן כדברי בית הלל ממשוסיף והול. שימושlein בקודש ולא מורידין]. ובית שמאי אמרו בטעם נגד פרי החג שמתהמעטים והולכים. ומה הקשר בין פרי החג הסוכות לנרות חונכה? וכ"ז שי להבין **במשנה בגניעים** (יב, מ"ו) אמרו שאם נראה הנגע בבית של הרשע, בקיור המשטור לו ולשכו הצדק אין ברירה "או לרשות ואוי לשכנו" דהיינו ששניהם צריכים לחלוין את הלבנה מהקירות ואת הטיח ושניהם מביאים את האבני החדשות. **ואילו הגمرا בסוף מס' סוכה אמרו** "טוב לצדיק וטוב לשכנו שנאמר: "אימץ צדיק כי טוב (בלשון יחיד) כי פרי מעלהיהם יאכלו"**

חתונה פתאומית

אורות עוג שבת מוסר השכל על רעת הדיבור שנשמע מפי כ"ק האדמו"ר רבי אלעזר אבוחצירה זצוקלה"ה והובא בספר "פקודת אלעזר"

מכה חדשה מכיוון בלתי-צפוי
ולחלתו!

שם ורבי שאל את ליבו, בעדינות,
לפני האישה שעלה-פי תורה הייתה
כלתו לכל דבר. פיס אותה בדברים
ואף הצע לה פchio סמי נכבד מאוד
אם תיאות להתגרש מבנו – עשרה-
אלפים דוקטים. האישה, שהיתה
הגונה וטובת-לב, הסכימה להצעה.
בתוך זמן קצר החומו בחשי שלושה
דיניס לבתו של בבי שאל, כדי
לכתוב טוטו והסדיר את הגירושין. רגע
קדום שהחלו הדיניס בכתיבת הגזע,
בקישור האישה לשוחה עם מאיר,
בעלה, ביחסו.

מנתה אליו ואמרה: "שמע-נא, ידעת
אני כי כל גודלי-עלום ממדוקרים על
דלתכם ומעונייניםך להחתן. בקשה
אחד לאלין, בטוטם יפרדו ודרכינו
לנצח, אנה בטוטוב, הקשב גם להצעת
השידוכין שבפ'. מבקשת אלי להצעת
לק בת-ישראל מיחסת ושרה, יואת
אלוקים ומולדות".

"במי המדבר?", תהה מאיר.

"ב'יעצמי", ענתה והשפילה ענייה.
יש לי חן תעופות – עשרה-אלפים
דוקטים שאנו מקבלת עבורה הסכמתי
לט. כmorין אני ייחוסת, בהיותי בתו
של הגאון רב פינחס, גסו של מורה
רבנו והר"א מקOOKה".

מair היה מופתע, האישה המשיכה
ודיברה: "לאחר מות אבי חלתי קשות
והגעתי עד סוף מוות. לפעת הופעת
כמלך משדים, ולאחר שקידשת אותו
בדת ובדין, חשתי כיצד החיים שבים
לhorom בעורקי". אנה נתת לי חיים,
אתה עלול גם לקחחים מני בחזרה.
ביך תלי הדבר".

הדברים האחוריים הרעישו את נפשו
העדינה של מאיר. לאחר שהרהר בדבר
נכנס לחדר שבו ישבו הדיניס והודיע
לهم שאין בדעתו לתת גט. "הנעורה
זהו יתומה היא, בת גודלים, ואני
מקן לצערה. רוצה אני לחיות עמה
ולהרונן את ליבה כל ימי חייו".

לא הועילו דברי השכנוע של אביו;
מair נתר נחש בחחלתו. הגיעו
הדברים עד שלוחנו של הרמ"א. "ספק"
רב אם יכול היה עוד לדלה ידים",
טען רבי שאל. הרמ"א שמע את כל
הנוגעים דבר ורוחקה מסוגלת למנוע מהלות רבות למי שאוכל כל בקר
מן העשו ממנה.

קיבלו הכל את הכרעתו של הרמ"א
והסבירו להמשיך את קשר קידושין.
כבר כבשונה נולדה למאיר ולאשתו
בצאותה אף זוכה לפריד-טן".

מר" השו"ע בא"ח סימן קנה סעיף ב – פסק קודם שילך
לבית המדרש יכול לאכל פת שחרית וכו' – טוב שירגיל
בבו, ע"כ. וככתב במשנה ברורה שם דטוב שירגיל כדאמרין
בגמרה שמנונים ושלושה מיני חולאים תלויים במרה, וכולם
פת במלח וקיתון מים שחרית מבטלן, והוא מ"ש בגמרא
סוכה פת שחרית מבטל מחלות במס' – "מחלה", והבהיר
היטב שם הביא בשם הב"ח שכabbת בשם המדרשי פת של
שחרית המועילה לבטל פ"ג מחלות אמרו זה רק על פת
העשהיה מתבואה הרוחקה מן הישוב ולא שמעה קול תרגוגול
וקול מושכים באניות, עכ"ל. דהינו כל סגולת התבואה לבטל
מחלות רק שלא שמעה קול תרגוגול ומושכים באניות, אבל
אם שמעה דברים אלו זה מבטל את התכונה הנמצאת
בחיטים שמסוגלים להגן מ"מחלה", ואין אתנו מבין איך זה
פועל, אבל חז"ל גילו לנו שכך היא המציאות.

ואמר האדמו"ר זצוק"ל כמו יש ללמידה מזה מוסר השכל
על חומרת רעת הדיבור, שאם קול ריחים ומושכי אניות
מסוגל לקלקל את תוכנות הטוב שטמונה ואוצרה בתבואה
להגן מחלות, הרי שק"ז שדייבור של דברים בטלים, ועוד
יותר דבר של לשון הרע כמה כוחו להיזיק ולקלקל את
הטובה והברכה שמצויה בבריאות הש"ת ולקלקל ולסליק את
הקדושה שנמצאת בתוכנו.

וכשעורר על התבוננות שיש לנו להתבונן על רעת כח הדיבור
מהן"ל, והוסיף שבاهיו חשוב על לך מוסרי זה הزادן
שבא אליו אחד וביקש מהרב שיתן לו איזה עצה להטעסק
באיזה עסק שיש לו פטנט יהוד, אמר לו בדרך הלאה שיש
לו הצעה ייחודית בשביבו, שיגדל חיטה בדרך זו, רוחקה
מן היישוב ורוחקה מסוגלת למנוע מהלות רבות למי שאוכל כל בקר
אורוגנית המסוגלת למנוע מהלות רבות למי שאוכל כל בקר
לחם העשו ממנה.

ה' כ"ג צ"ב כ"ב ה' כ"ג צ"ב כ"ב
ו"ג ה' כ"ג צ"ב כ"ב ו"ג
ו"ג ה' כ"ג צ"ב כ"ב ו"ג

רבי שאל לא ידע את نفسه.
בלולומי השחוויות ביוין לא תיכנן
להשיא את ננו המוחץ לאישה.
המברgorת ממנה בשנים רבות. כל כוונת
הנישואין לא היהת אלא להקדים
רפואה לכבה, והנה לפטע נויהת עליו
הצלהתי להתגבור על מותלי הקשה".

לרופא
ר' יוסף שלמה
בר עליה
ורחל
בת סמי

בית דין צדק לענייני ממונות
שע"י הרבנות והמועצה הדתית בא"ר שבע
נגיד: 510507-767052

רבי שאל ואהله, שח' לפני כארבע-
מאות שנה, כיהן כשר בממשלה פולין
ואף היה היהודי היחיד ביחסותו
שנתמנה למך פולין. וזה קרה בשנת
שמ"ז, בעקבות מותו של המלך
המכהן, כאשר הכול החליטו למנותו
מלך המני קשור לבנו, מאייר
שמו. הוא היה ילד חביב ופיקח
במיוחד. רבי שאל נהג לקחתו עמו
פעמים לפגישותיו ב从此 המלך
והילד הקסים את כל רואיו.

שהתברג מאיר נתן בו המלך את עיניו
וביקש לקחתו חון לבתו. בשלה זה
שmeno הדרב בסוד. בתוך נר נשלה
אגירת מהארמון אל האפיקו, כדי
לקבל ממנו 'היתר' מיוחד להבא את
הצעיר היהודי בקהל הנוצרים.

רבי שאל חש כי ש סוד כלשהו
באוויר, אך מהו הסוד – לא הצליפה
לגלות. גם איה נילה לו אחד מידייו
הקרובים את הסודו. רבי שאל נהד.
הוא חש מפני תשובה חוויבת של
האפיקו, והבן שעליו לפעול
במהירות. לא נותרה ברירה אלא
להשיא את הבן מיד.

אבל איזור נערה טסכים להינשא
בביהילות בזאת, בבריות? במווח של
רבי שאל צע רעון מבריך – להשייא
את בנו עם אישיה יהודיה הנוטה
למוציא לו אישת הראיה לו.

בירור ימים אחודים אכן הגעה
תשוביתו החביבת של האפיקו, אך זו
איירה לבוא – רבי שאל הציג את
שטר-הישואן של בנו, והמלך נאלץ
לזרור על שאלת-היבוא.

שלוש שנים חלפו מז. יום אחד
התדרפה על דלת ביתו של רבי שאל
אישה לא-אומוכת. "שלום, איי כלען
אושת בר", אמרה רבי שאל היה
אחד הלט. הוא התקשה להאמין כי
לפניהם עומדת אורה חוללה שהרופאים
קבעו לה ימים אחודים
"איך, הרופאים אינם יודעים להסביר
את התאוששותי המפתיעה והם
מגדירים אותה נס רפואו", אמרה
האישה ונכח פניו הנדרמת של רבי
שאל. "אולי איני יודעת את ההסבר

